

Arrest

nr. 148 658 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. BRIJS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing inzake eerste verzoekende partij, L.B., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Cërrik (district Elbasan, prefectuur Elbasan, Albanië) en bent u in het bezit van het Albanees staatsburgerschap.

U bent officieel gehuwd met H.(...) B.(...) (O.V. X).

Sinds de jaren 1980 was u lid van de Communistische Partij (CP) in Albanië.

Bij de val van het communisme in Albanië ging de CP over in de Socialistische Partij (SP). Tijdens de transitieperiode na de val van het communisme was u zeer actief binnen de SP.

In 1997 kende Albanië een zeer woelige periode en stond het land op de rand van een burgeroorlog. Grote delen van de (burger)bevolking waren in het bezit van wapens.

U was op dat moment secretaris van de gemeente Cërrik en lokale voorzitter van de SP.

Op 23 mei 1997 plande, ten gevolge van de onrusten die zich al enige tijd afspeelden in Cërrik, de Revolutionaire Garde (leger) een operatie binnen de gemeente. Bij aankomst werd de Revolutionaire

Garde in een hinderlaag gelokt, met zes doden en 16 gewonden tot gevolg. Een van de gewonden was bevelhebber Agron Kuliçaj.
In de Albanese media werd u samen met Met Bozi als organisator van het bloedbad aangeduid.
Door de onrusten van 1997 viel de toen aan de macht zijnde regering, bestaande uit de Democratische Partij (DP) onder leiding van Sali Berisha. Sali Berisha verklaarde wraak te zullen nemen op de organisatoren van het bloedbad van Cërrik.
Na de verkiezingen later dat jaar kwam de SP aan de macht.
U zette uw werkzaamheden binnen uw gemeente en binnen uw partij verder. Tevens runde u met uw gezin een café in Cërrik.
Op 5 juni 1997 werd uw café geraakt door een tank(granaat).
Tussen 1997 en 2005, toen de SP aan de macht was, waren u en uw gezinsleden persoonlijk niet in gevaar.
In 2006 werd uw brand gesticht aan uw café.
U legde een klacht dienaangaande neer bij de politie. Korte tijd later, in januari 2007, ontdekte u dat de politie in feite geen onderzoek gedaan heeft naar aanleiding van uw klacht. U vermoedt dat dit alles te maken heeft met de feiten van 23 mei 1997.
In 2007 werd u door de Albanese autoriteiten gearresteerd, die een onderzoek (en later rechtszaak) startten naar de feiten van 23 mei 1997. U werd in de gevangenis geplaatst op 24 juli 2007.
U werd in eerste aanleg schuldig geacht aan het bloedbad van mei 1997 en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 21 jaar.
U stelde een beroep tegen uw veroordeling in eerste aanleg.
Ten tijde van uw veroordeling zegde Genci Kaloshi, een politiemann werkzaam in de gevangenis (313) waar u verbleef, u dat de mensen uit de bergen (noorden van Albanië) het bloed niet zo gemakkelijk vergeven en vergeten. Genci verwees daarbij naar de Kanun en zegde u dat als hij vroeger had geweten wat tijdens het proces allemaal werd gezegd u veel vroeger al iets zou aangedaan zijn.
Door het Hof van Beroep in Tirana (Albanië) werd u vrijgesproken voor de feiten van 23 mei 1997.
Het parket ging onmiddellijk in beroep tegen uw vrijspraak en uw zaak werd aanhangig gemaakt bij het Hooggerechtshof.
Deze zaak loopt nog steeds.
Op 4 juni 2012 werd u in vrijheid gesteld.
Op 27 januari 2013 had u een gesprek met Ibrahim Myrta, tevens een politiemann werkzaam in gevangenis 313, die u zegde dat u moest oppassen en heel voorzichtig moest zijn.
Een andere politieagent werkzaam in gevangenis 313 had aan Ibrahim gezegd dat het niet is omdat u werd vrijgesproken dat het daarmee gedaan was.
Op 7 maart 2013, rond 21u30, hoorde u een ontploffing aan uw café. U ging buiten kijken en zag schade aan uw achterdeur.
U contacteerde de politie die ter plaatse kwam. Kort daarna kwam een tweede politiepatrouille ter plaatse die de eerste patrouille wegstuurde.
Een dag later kwam Nderim Dyla, politieagent, u vertellen dat er geen onderzoek zou gevoerd worden naar aanleiding van de ontploffing.
U stapte daarop naar het parket van Elbasan, waar u sprak met onderzoeksrechter Suela Beluli.
U zegde aan Suela uw klacht te noteren want dat de politie dat niet wilde doen. U wenste tevens met de hoofdprocureur te spreken die echter afwezig was.
U ging meerdere keren naar Suela Beluli, die u zegde dat Kastriot Gjonecaj uw klacht diende te noteren omdat anders geen onderzoek door het parket kon worden gestart.
Uw klacht werd uiteindelijk door de politie opgenomen en op 13 maart 2013 werd er een plaatsonderzoek verricht aan uw café.
U voelde zich echter niet meer veilig in Albanië en besloot met uw gezin (uw echtgenote en uw zoon P.(...) B.(...) (O.V. 7.685.862)) het land te verlaten, wat u deed op 1 april 2013.
Op de luchthaven van Tirana werd u gehanteerd door de politie aan wie u 1000 euro diende te betalen.
U kwam in België aan op 1 april 2013 en diende op 5 april 2013 een asielaanvraag in.
Bij een terugkeer naar Albanië vreest u Agron Kuliçaj en verwanten die deel uitmaken van de criminele structuren van de Albanese staat.
Daarnaast vreest u de families van de slachtoffers van 23 mei 1997 omdat u gezien wordt als hoofdverdachte van die gebeurtenissen.
Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt op 6 mei 2009; uw Albanese rijbewijs; uw Albanese paspoort, uitgereikt op 12 november 2012; uw lidkaart van de CP; een krantenartikel d.d. 24 mei 1997 uit Koha Jonë aangaande de aanslag van 23 mei 1997 te Cërrik; een proces-verbaal d.d. 12 maart 2013 betrekking hebbende op de ontploffing aan uw café d.d. 7 maart 2013; een attest d.d. 22 oktober 2010 waaruit blijkt dat advocaat

Jalldyz Kastrati informatie aan de gemeente Cërrik opvroeg; een attest d.d. 18 januari 2013 dat attesteert dat u een inwoner van Cërrik bent; een attest d.d. 11 januari 2013 dat staat dat u eigenaar bent van een café (Bar-Embeltore); een attest d.d. 23 januari 2012 van het parket van Elbasan volgens welke het onderzoek naar de dader(s) van de brandstichting van uw café in 2006 wordt geschorst aangezien de dader(s) niet gevonden werden; verschillende documenten betreffende uw arrestatie, aanvankelijke veroordeling en latere vrijspraak voor de feiten van 23 mei 1997; twee foto's waaruit u een speech gaf in het bijzijn van Fatos Nano; een document d.d. 31 oktober 2012 waaruit blijkt dat u in het academiejaar 2012/2013 was ingeschreven aan de universiteit 'Aleksandër Shqipërisë'; nota's van het reddingscomité waarvan u deel uitmaakte in 1997; een document d.d. 4 april 2000 waaruit blijkt dat u op dat moment gemeentesecretaris van Cërrik was; een document d.d. 3 juni 1997 gericht aan het Ministerie van Binnenlands Zaken te Tiranë waarin aangegeven wordt dat de personen die het document ondertekenden unaniem ervoor zijn de probleemsituatie in Cërrik op te lossen; foto's van de schade aangericht aan uw café ten gevolge de ontploffing van 7 maart 2013; een document d.d. 29 april 2013 waaruit blijkt dat op 19 maart 2013 een strafrechtelijke procedure werd geregistreerd voor de gebeurtenissen van 7 maart 2013; document d.d. 2 en 4 oktober 2013 waaruit blijkt dat het strafrechtelijk onderzoek naar aanleiding van de gebeurtenissen van 7 maart 2013 werd stopgezet; meerdere uittreksels van algemene artikels over vendetta en briefwisseling van uw advocaat Bob Brijs waaruit blijkt dat bij uw echtgenote een hersentumor werd vastgesteld en voor haar een procedure overeenkomstig artikel 9 ter van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 werd ingesteld.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde vooreerst bloedwraak te vrezen van de families van de slachtoffers van het bloedbad van 23 mei 1997.

In dit verband kreeg u op 20 december 2012 een mondelinge bedreiging van Genc Kaloshi en waarschuwde Ibrahim Myrta u op 27 januari 2013 dat u voorzichtig diende te zijn omdat de families van de slachtoffers ervan overtuigd zijn dat u schuldig bent aan het bloedbad van 23 mei 1997. Genc Kaloshi zegde u dat als een paar jaar eerder gekend zou geweest zijn wie u was en waarvan u werd beschuldigd u al vermoord zou zijn (CGVS II, p. 3-4).

Ter zake dient vooreerst vastgesteld te worden dat geen van de families van de slachtoffers van 23 mei 1997 ooit tegen u of uw familie de bloedwraak heeft uitgesproken (CGVS II, p. 4).

Evenmin bent u sinds 1997 ooit benaderd geweest door leden van de families van de slachtoffers (CGVS II, p. 5).

Ook uw zoon P.(...) heeft in Albanië nooit een indicatie gehad dat de families van de slachtoffers bloedwraak zouden willen plegen tegen u(w familie) (CGVS P.(...), p. 8).

Voorts dient vastgesteld te worden dat u, noch uw mannelijke gezins/familieleden zich een gedrag aangemeten hebben zoals de traditie/regels van de bloedwraak het voorschrijven.

Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat wanneer er een bloedwraakzaak uitbreekt de mannelijke leden van de familie van de dader zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten.

Na de feiten van 1997 die aan de oorzaak van de bloedwraak zouden liggen, zette u en uw mannelijke familieleden jullie leven gewoon verder en oefende u uw publieke professionele activiteiten als lokale voorzitter van de SP, gemeentesecretaris van Cërrik en nadien voorzitter van de watermaatschappij van Cërrik verder uit.

Ook na het verkrijgen van de twee voormelde mondelinge waarschuwingen bleef u zich in het publiek leven begeven.

Zo hield u samen met uw echtgenote jullie café open. Uw zoon P.(...) ging naar school (tot 2012 deed P.(...) middelbare studies in Cërrik en ging hij te voet naar school (CGVS P.(...), p. 3)) en uw andere zoon E.(...) studeerde u Tirana (Albanië).

In 2013 was u daarnaast actief binnen uw partij met voorbereidingen voor de verkiezingen van juni 2013 (CGVS I, p. 4-5).

Deze activiteiten zijn allesbehalve in overeenstemming te brengen met het gedrag van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die beweert in het kader van een bloedwraak geviséerd te worden.

Uw redenering dat u na uw vrijspraak mogelijks wel dient te vrezen voor een bloedwraakactie omdat door het proces bepaalde zaken aan het licht zijn gekomen, overtuigt, mede gelet op de eerder gedane

vaststelling dat u na uw vrijlating een publiekelijk leven leidde, geenszins, temeer daar u door de Albanese media reeds sinds de feiten van 1997 samen met M.(...) B.(...) afgeschreven werd als verantwoordelijke voor de massacre van 23 mei 1997 (CGVS I, p. 16).

Gelet op het bovenstaande heeft u geen concrete feiten of elementen aangebracht waaruit besloten kan worden dat u in Albanië effectief in een bloedvete verkeerde met de families van de slachtoffers van 23 mei 1997 en om die reden Albanië diende te verlaten in april 2013.

Voorts verklaarde u de mensen die voor de autoriteiten werken, de criminele structuren die te maken hebben met de gebeurtenissen van mei 1997 te vrezen omdat zij de mogelijkheid hebben iets tegen u te ondernemen.

Er vonden reeds aanslagen op uw café plaats, u bent door hen al eens gearresteerd en gerechtelijk vervolgd en u ziet nu als enige nog mogelijks door hen te ondernemen actie u te doden (CGVS I, p. 21). Vooreerst wat de aanslag op uw café in 2006 betreft verklaarde u dat de politie niets ondernam naar aanleiding van uw ingediende klacht en dat de toenmalige politiechef Bashkim Llusha u vertelde dat niemand zich zal bezighouden met uw klacht (CGVS I, p. 7-8).

Vastgesteld moet worden dat u wel ondervraagd werd door de politie, die tevens ter plaatse kwam om onderzoek te voeren (CGVS I, p. 7-8).

In het document d.d. 23 januari 2012 valt te lezen dat op 14 november 2006 uw dossier/klacht door de politie van Elbasan overgeheveld werd naar het parket voor het voeren van een strafrechtelijk onderzoek.

Voorts staat in voormeld document te lezen dat er in het kader van het strafrechtelijk onderzoek allerhande onderzoekdaden werden gesteld om de dader van het feit te kunnen vinden, maar dat op 22 december 2006, op het einde van de onderzoeksfase, beslist werd de zaak te schorsen omdat geen dader kon worden gevonden (document 10).

Als uw verklaringen dat de politie/parket bewust niets ondernamen in uw zaak van 2006 en u effectief begin januari 2007 van personen uit de buurt informatie over de gebeurtenis verkreeg naar waarheid mogen worden geschat, moet vastgesteld worden dat u nergens een klacht instelde tegen de inactiviteit van de politie/het parket in uw zaak van 2006.

Zo diende u tegen uw lokale autoriteiten (Cërrik/Elbasan) geen klacht in bij de centrale politiediensten of bij de Ombudsman.

Dat u zich niet tot de hogere politiediensten wilde wenden omdat u in Elbasan op Shemsi Prençi en in Tirana op Agron Kuliçaj zou stuiten neemt niet weg dat u zich tot de Ombudsman had kunnen wenden om de inactiviteit van de ordediensten voor de aanslag van 2006 aan te kaarten.

Hoe dan ook, gelet op het feit dat u geen klacht instelde tegen de inactiviteit van de lokale autoriteiten heeft u geenszins aangetoond dat de centrale/hogere autoriteiten u niet dienstig zouden willen geweest zijn ingeval u een dergelijke klacht zou ingediend hebben. De taak van de Ombudsman bestaat er net in klachten tegen de overheid te onderzoeken.

Tevens hebben de feiten van 2006 u er indertijd niet toe aangezet Albanië te verlaten, ondanks het feit dat de politie/autoriteiten u niet dienstig zouden willen geweest zijn.

Aangaande de ontploffing aan uw café d.d. 7 maart 2013 moet, gebaseerd op uw neergelegde documenten, vastgesteld worden dat ondanks de door u beweerde aanvankelijke onwelwillendheid van de lokale politie van Cërrik, uiteindelijk enkele dagen na de feiten wel een plaatsonderzoek werd gehouden en de zaak werd overgeheveld naar het parket voor verder strafrechtelijk onderzoek.

Uit uw neergelegde documenten blijkt tevens dat in juni 2013 een expertiseonderzoek werd gedaan en de speciale dienst van Tirana 'DPSH' werd geraadpleegd voor concreet onderzoek naar de gebruikte explosieven op 7 maart 2013.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan geenszins besloten worden als zouden de Albanese autoriteiten geen acties ondernomen hebben naar aanleiding van uw klacht van 12 maart 2013 betreffende de ontploffing aan uw café d.d. 7 maart 2013.

Voorts moet ter zake vastgesteld worden dat uw verklaringen dat u maar al te goed besepte dat dit alles te maken had met uw politieke activiteiten en dat de aanvallen afkomstig zijn van allemaal mensen met banden met de autoriteiten louter vermoedens van uw zijde zijn daar u nooit door bepaalde personen in die zin expliciet concreet bent benaderd en/of bedreigd.

Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd.

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat sinds het aantreden van de regering van Edi Rama (september 2013), uw partijgenoot, gestart is met een politiehervorming met nadruk op 'community policing'. De hervorming van de structuren moeten zorgen voor meer vertrouwen in de politie en voor een efficiëntere werking. Door deze hervormingen werden tevens een groot aantal Berisha-getrouwen uit hun functie gezet. Door de gemaakte vooruitgang werd Albanië beloond met de toekenning van de kandidaat-lidstatus van de Europese Unie.

Aangaande Agron Kulicaj moet nog opgemerkt worden dat kort na het aantreden van de regering Rama Agron Kulicaj ontslag heeft genomen na enkele aanvaringen met de nieuwe Minister van Binnenlandse Zaken Tahiri.

Voorts maakt Agron Kulicaj sinds juli 2014 onderwerp uit van een strafrechtelijk onderzoek naar zijn rol in de gebeurtenissen van 21 januari 2011. Kulicaj wordt ervan beschuldigd machtsmisbruik te hebben gepleegd daar hij een bevel van het parket van Tirana tot de arrestatie van zes leden van de Republikeinse Garde, die betrokken waren bij de beschieting van demonstranten tijdens de gebeurtenissen van 21 januari 2011, niet uitgevoerd zou hebben.

Hieruit blijkt dat de actuele autoriteiten actie ondernemen tegen de door u als criminele structuren binnen de Albanese staat beschreven personen.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voorts verklaarde u dat uw arrestatie in 2007 een persoonsgerichte, politiek getinte vervolging uitmaakte van de toenmalig aan de macht zijnde partij, de DP.

U verklaarde dat Bujar Nishani (heden president van Albanië, in 2007 Minister van Binnenlandse Zaken) na zijn aanstelling verklaarde dat ze zich zouden focussen op de arrestaties die dienden te gebeuren van de communistische rebellen van 1997 (CGVS II, p. 11).

Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat gelet op de aard en de ernst van de feiten van 23 mei 1997 in Cërrik het geenszins onlogisch is dat er naar dergelijke feiten een (strafrechtelijk) onderzoek en eventueel een proces zou gevoerd worden.

Voorts dient uw verklaring dat het om persoonsgerichte vervolging gaat enigszins gerelativeerd te worden daar ook rechtszaken zijn gevoerd naar andere massacres (bijvoorbeeld de massacre in Ura Vajgurore (Albanië) dat plaatsvond op 17 juni 1997) die plaatsvonden in 1997.

Hoe dan ook, dient vastgesteld te worden dat u in hoger beroep bent vrijgesproken voor de feiten van 23 mei 1997.

Indien u meent onmenselijk te zijn behandeld door de Albanese autoriteiten omdat u bijna 5 jaar in detentie heeft verbleven tijdens uw procesgang, moet opgemerkt worden dat u voor uw eventueel ongenoegen ter zake zich - bijvoorbeeld voor het verkrijgen van eerherstel of een compensatie voor uw onredelijk lange detentie - dient te wenden tot de in Albanië daartoe geëigende instellingen, zoals de Ombudsman of de OVSE-missie, of in hogere orde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het komt echter niet toe aan de Belgische (asiel)autoriteiten uw in Albanië gevoerde procesgang te herdoen en/of op laatstgenoemd vlak (onredelijk lange detentie) te beoordelen.

Wat ten slotte de afpersing door de politie op de luchthaven ten tijde van uw vertrek uit Albanië betreft, moet opgemerkt worden dat voormeld feit op zich onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te worden met vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook hier kan opgeworpen worden dat u dienaangaande voor hulp en/of bescherming zich zou kunnen beroepen op de in Albanië zoals hierboven reeds aangekaarte aanwezige autoriteiten (CGVS I, p. 10-11).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aangetoond dat het zich beroepen op internationale bescherming de enige voor u overgebleven mogelijkheid was en er aldus wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, rijbewijs, paspoort en het attest dat u inwoner van Cërrik bent bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan.

Ook uw politieke en professionele activiteiten, die u staafde met meerdere documenten en foto's (attest van uw café, lidkaart CP, foto's met Fatos Nano, document van de universiteit d.d. 31 oktober 2012, nota's van het reddingscomité, documenten aangaande uw functie van gemeentesecretaris te Cërrik; document d.d. 3 juni 1997) worden in deze beslissing geenszins in twijfel getrokken.

Wat betreft het feit dat bij uw echtgenote tijdens jullie verblijf in België een hersentumor werd geconstateerd en waarvoor uw advocaat een procedure conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet opstartte, wat gestaafd werd met een kopie van het aanvraagformulier, moet opgemerkt worden dat dergelijke problematiek geen uitstaans heeft met uw asielaanvraag.

Uw overige documenten staven de door u aangehaalde (veiligheids)problemen, maar werpen geen ander licht op de gemaakte conclusie dat u niet heeft aangetoond dat u voor uw gekende problemen zich voor hulp en/of bescherming niet meer kon/zou kunnen beroepen op de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Ook de door u neergelegde algemene artikels over het fenomeen bloedwraak, waarvan het bestaan door het Commissariaat-generaal geenszins ontkent wordt, werpen geen ander licht op voorgaande gemaakte vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekende partij, H.B., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig van Cërrik (district Elbasan, prefectuur Elbasan, Albanië) en bent u in het bezit van het Albanees staatsburgerschap.

U bent officieel gehuwd met L.(...) B.(...) (O.V. 7.685.863).

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde motieven als uw echtgenoot L.(...).

Zo beaamde u Albanië verlaten te hebben en voor uw leven te vrezen om de volgende redenen. In mei 1997 werd in Cërrik de Revolutionaire Garde onder vuur genomen waarbij 6 militairen het leven lieten en 16 militairen ernstig verwond werden.

Uw echtgenoot, toen voorzitter van de lokale afdeling van de Socialistische Partij (SP) en gemeentesecretaris, werd na de feiten in de media beschreven als een van de verantwoordelijken van het bloedbad.

Na de onrusten van 1997 zette uw gezin haar dagdagelijks leven verder.

In 2006 vonden er twee aanslagen op jullie café in Cërrik plaats.

Een eerste keer werd met stenen gegooid, de tweede keer werd er brand gesticht.

In 2007 werd uw echtgenoot gearresteerd en officieel in vervolging gesteld voor het bloedbad van mei 1997.

U werd tijdens ondervragingen door de politie onder druk gezet.

In 2011 werd uw echtgenoot in eerste aanleg schuldig bevonden aan de feiten en veroordeeld tot 27 jaar gevangenisstraf.

In juni 2012 werd uw echtgenoot in hoger beroep vrijgesproken voor de feiten wegens gebrek aan voldoende concreet bewijs en werd uw echtgenoot terug in vrijheid gesteld.

Op 7 maart 2013 vond tegen sluitingstijd een explosie plaats aan jullie café. U en uw echtgenoot waren op dat moment aanwezig.

Na aan dringen van uw echtgenoot deed de politie onderzoek. Er werd echter geen dader gevonden.

U verliet met uw gezin legaal Albanië op 1 april 2013, kwam diezelfde dag in België aan, waar u op 5 april 2013 een asielaanvraag instelde.

Bij een terugkeer naar Albanië vreest u voor uw leven, enerzijds uit angst voor degenen die tot nu toe verantwoordelijk waren voor de plaatsgevonden incidenten, anderzijds uit angst voor de families van de doden en gewonden van het bloedbad die mogelijks bloedwraak willen plegen tegen uw echtgenoot (en diens familie).

Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 30 mei 2014 bracht uw raadsman, meester Bob Brijs, het Commissariaat-generaal ervan op de hoogte dat u ernstig ziek bent (hersentumor) en u in België hiervoor in behandeling bent.

U bent in het bezit van uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt op 3 april 2009 (10 jaar geldig) en uw Albanees paspoort, uitgereikt op 12 november 2012 (tien jaar geldig).

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, B.(...) L.(...) (O.V. 7.685.863), werden uiteengezet.

In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan

toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde vooreerst bloedwraak te vrezen van de families van de slachtoffers van het bloedbad van 23 mei 1997. In dit verband kreeg u op 20 december 2012 een mondelinge bedreiging van Genc Kaloshi en waarschuwde Ibrahim Myrta u op 27 januari 2013 dat u voorzichtig diende te zijn omdat de families van de slachtoffers ervan overtuigd zijn dat u schuldig bent aan het bloedbad van 23 mei 1997. Genc Kaloshi zegde u dat als een paar jaar eerder gekend zou geweest zijn wie u was en waarvan u werd beschuldigd u al vermoord zou zijn (CGVS II, p. 3-4). Ter zake dient vooreerst vastgesteld te worden dat geen van de families van de slachtoffers van 23 mei 1997 ooit tegen u of uw familie de bloedwraak heeft uitgesproken (CGVS II, p. 4). Evenmin bent u sinds 1997 ooit benaderd geweest door leden van de families van de slachtoffers (CGVS II, p. 5). Ook uw zoon P.(...) heeft in Albanië nooit een indicatie gehad dat de families van de slachtoffers bloedwraak zouden willen plegen tegen u(w familie) (CGVS P.(...), p. 8). Voorts dient vastgesteld te worden dat u, noch uw mannelijke gezins/familieleden zich een gedrag aangemeten hebben zoals de traditie/regels van de bloedwraak het voorschrijven. Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat wanneer er een bloedwraakzaak uitbreekt de mannelijke leden van de familie van de dader zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten. Na de feiten van 1997 die aan de oorzaak van de bloedwraak zouden liggen, zette u en uw mannelijke familieleden jullie leven gewoon verder en oefende u uw publieke professionele activiteiten als lokale voorzitter van de SP, gemeentesecretaris van Cërrik en nadien voorzitter van de watermaatschappij van Cërrik verder uit. Ook na het verkrijgen van de twee voormelde mondelinge waarschuwingen bleef u zich in het publiek leven begeven. Zo hield u samen met uw echtgenote jullie café open. Uw zoon P.(...) ging naar school (tot 2012 deed P.(...) middelbare studies in Cërrik en ging hij te voet naar school (CGVS P.(...), p. 3)) en uw andere zoon Evis studeerde u Tirana (Albanië). In 2013 was u daarnaast actief binnen uw partij met voorbereidingen voor de verkiezingen van juni 2013 (CGVS I, p. 4-5). Deze activiteiten zijn allesbehalve in overeenstemming te brengen met het gedrag van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die beweert in het kader van een bloedwraak gevisieerd te worden. Uw redenering dat u na uw vrijspraak mogelijks wel dient te vrezen voor een bloedwraakactie omdat door het proces bepaalde zaken aan het licht zijn gekomen, overtuigt, mede gelet op de eerder gedane vaststelling dat u na uw vrijlating een publiekelijk leven leidde, geenszins, temeer daar u door de Albanese media reeds sinds de feiten van 1997 samen met M.(...) B.(...) afgeschreven werd als verantwoordelijke voor de massacre van 23 mei 1997 (CGVS I, p. 16). Gelet op het bovenstaande heeft u geen concrete feiten of elementen aangebracht waaruit besloten kan worden dat u in Albanië effectief in een bloedvete verkeerde met de families van de slachtoffers van 23 mei 1997 en om die reden Albanië diende te verlaten in april 2013.

Voorts verklaarde u de mensen die voor de autoriteiten werken, de criminele structuren die te maken hebben met de gebeurtenissen van mei 1997 te vrezen omdat zij de mogelijkheid hebben iets tegen u te ondernemen. Er vonden reeds aanslagen op uw café plaats, u bent door hen al eens gearresteerd en gerechtelijk vervolgd en u ziet nu als enige nog mogelijks door hen te ondernemen actie u te doden (CGVS I, p. 21). Vooreerst wat de aanslag op uw café in 2006 betreft verklaarde u dat de politie niets ondernam naar aanleiding van uw ingediende klacht en dat de toenmalige politiechef Bashkim Llusha u vertelde dat niemand zich zal bezighouden met uw klacht (CGVS I, p. 7-8). Vastgesteld moet worden dat u wel ondervraagd werd door de politie, die tevens ter plaatse kwam om onderzoek te voeren (CGVS I, p. 7-8). In het document d.d. 23 januari 2012 valt te lezen dat op 14 november 2006 uw dossier/klacht door de politie van Elbasan overgeheveld werd naar het parket voor het voeren van een strafrechtelijk onderzoek. Voorts staat in voormeld document te lezen dat er in het kader van het strafrechtelijk onderzoek allerhande onderzoekdaden werden gesteld om de dader van het feit te kunnen vinden, maar dat op 22 december 2006, op het einde van de onderzoeksfase, beslist werd de zaak te schorsen omdat geen dader kon worden gevonden (document 10). Als uw verklaringen dat de politie/parket bewust niets ondernamen in uw zaak van 2006 en u effectief begin januari 2007 van personen uit de buurt informatie over de gebeurtenis verkreeg naar waarheid mogen worden geschat, moet vastgesteld worden dat u nergens een klacht instelde tegen de inactiviteit van de politie/het parket in uw zaak van 2006. Zo diende u tegen uw lokale autoriteiten (Cërrik/Elbasan) geen klacht in bij de centrale politiediensten of bij de Ombudsman. Dat u zich niet tot de hogere politiediensten wilde wenden omdat u in Elbasan op Shemsi Prençi en in Tirana op Agron Kuliçaj zou stuiten neemt niet weg dat u zich tot de Ombudsman had kunnen wenden om de inactiviteit van de ordediensten voor de aanslag van 2006 aan te kaarten. Hoe dan ook, gelet op het feit dat u geen klacht instelde tegen de inactiviteit van de lokale autoriteiten heeft u geenszins aangetoond dat de centrale/hogere autoriteiten u niet dienstig zouden willen geweest zijn ingeval u een dergelijke klacht zou ingediend hebben. De taak van de Ombudsman bestaat er net in klachten tegen de overheid te onderzoeken. Tevens hebben de feiten

van 2006 u er indertijd niet toe aangezet Albanië te verlaten, ondanks het feit dat de politie/autoriteiten u niet dienstig zouden willen geweest zijn. Aangaande de ontploffing aan uw café d.d. 7 maart 2013 moet, gebaseerd op uw neergelegde documenten, vastgesteld worden dat ondanks de door u beweerde aanvankelijke onwelwillendheid van de lokale politie van Cërrik, uiteindelijk enkele dagen na de feiten wel een plaatsonderzoek werd gehouden en de zaak werd overgeheveld naar het parket voor verder strafrechtelijk onderzoek. Uit uw neergelegde documenten blijkt tevens dat in juni 2013 een expertiseonderzoek werd gedaan en de speciale dienst van Tirana 'DPSH' werd geraadpleegd voor concreet onderzoek naar de gebruikte explosieven op 7 maart 2013. Gelet op voorgaande vaststellingen kan geenszins besloten worden als zouden de Albanese autoriteiten geen acties ondernomen hebben naar aanleiding van uw klacht van 12 maart 2013 betreffende de ontploffing aan uw café d.d. 7 maart 2013. Voorts moet ter zake vastgesteld worden dat uw verklaringen dat u maar al te goed beseft dat dit alles te maken had met uw politieke activiteiten en dat de aanvallen afkomstig zijn van allemaal mensen met banden met de autoriteiten louter vermoedens van uw zijde zijn daar u nooit door bepaalde personen in die zin expliciet concreet bent benaderd en/of bedreigd. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat sinds het aantreden van de regering van Edi Rama (september 2013), uw partijgenoot, gestart is met een politiehervorming met nadruk op 'community policing'. De hervorming van de structuren moeten zorgen voor meer vertrouwen in de politie en voor een efficiëntere werking. Door deze hervormingen werden tevens een groot aantal Berisha-getrouwen uit hun functie gezet. Door de gemaakte vooruitgang werd Albanië beloond met de toekenning van de kandidaat-lidstatus van de Europese Unie. Aangaande Agron Kulicaj moet nog opgemerkt worden dat kort na het aantreden van de regering Rama Agron Kulicaj ontslag heeft genomen na enkele aanvaringen met de nieuwe Minister van Binnenlandse Zaken Tahiri. Voorts maakt Agron Kulicaj sinds juli 2014 onderwerp uit van een strafrechtelijk onderzoek naar zijn rol in de gebeurtenissen van 21 januari 2011. Kulicaj wordt ervan beschuldigd machtsmisbruik te hebben gepleegd daar hij een bevel van het parket van Tirana tot de arrestatie van zes leden van de Republikeinse Garde, die betrokken waren bij de beschieting van demonstranten tijdens de gebeurtenissen van 21 januari 2011, niet uitgevoerd zou hebben. Hieruit blijkt dat de actuele autoriteiten actie ondernemen tegen de door u als criminele structuren binnen de Albanese staat beschreven personen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voorts verklaarde u dat uw arrestatie in 2007 een persoonsgerichte, politiek getinte vervolging uitmaakte van de toenmalig aan de macht zijnde partij, de DP. U verklaarde dat Bujar Nishani (heden president van Albanië, in 2007 Minister van Binnenlandse Zaken) na zijn aanstelling verklaarde dat ze zich zouden focussen op de arrestaties die dienden te gebeuren van de communistische rebellen van 1997 (CGVS II, p. 11). Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat gelet op de aard en de ernst van de feiten van 23 mei 1997 in Cërrik het geenszins onlogisch is dat er naar dergelijke feiten een (strafrechtelijk) onderzoek en eventueel een proces zou gevoerd worden. Voorts dient uw verklaring dat het om persoonsgerichte vervolging gaat enigszins gerelativeerd te worden daar ook rechtszaken zijn gevoerd naar andere massacres (bijvoorbeeld de massacre in Ura Vajgurore (Albanië) dat plaatsvond op 17 juni 1997) die plaatsvonden in 1997. Hoe dan ook, dient vastgesteld te worden dat u in hoger beroep bent vrijgesproken voor de feiten van 23 mei 1997. Indien u meent onmenselijk te zijn behandeld door de Albanese autoriteiten omdat u bijna 5 jaar in detentie heeft verbleven tijdens uw procesgang, moet opgemerkt worden dat u voor uw eventueel ongenoegen ter zake zich - bijvoorbeeld voor het verkrijgen van eerherstel of een compensatie voor uw onredelijk lange detentie - dient te wenden tot de in Albanië daartoe geëigende instellingen, zoals de Ombudsman of de OVSE-missie, of in hogere orde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het komt echter niet toe aan de Belgische (asiel)autoriteiten uw in Albanië gevoerde procesgang te herdoen en/of op laatstgenoemd vlak (onredelijk lange detentie) te beoordelen.

Wat ten slotte de afpersing door de politie op de luchthaven ten tijde van uw vertrek uit Albanië betreft, moet opgemerkt worden dat voormeld feit op zich onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te worden met vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook hier kan opgeworpen worden dat u dienaangaande voor hulp en/of

bescherming zich zou kunnen beroepen op de in Albanië zoals hierboven reeds aangekaarte aanwezige autoriteiten (CGVS I, p. 10-11).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aangetoond dat het zich beroepen op internationale bescherming de enige voor u overgebleven mogelijkheid was en er aldus wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, rijbewijs, paspoort en het attest dat u inwoner van Cërrik bent bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan. Ook uw politieke en professionele activiteiten, die u staafde met meerdere documenten en foto's (attest van uw café, lidkaart CP, foto's met Fatos Nano, document van de universiteit d.d. 31 oktober 2012, nota's van het reddingscomité, documenten aangaande uw functie van gemeentesecretaris te Cërrik; document d.d. 3 juni 1997) worden in deze beslissing geenszins in twijfel getrokken. Wat betreft het feit dat bij uw echtgenote tijdens jullie verblijf in België een hersentumor werd geconstateerd en waarvoor uw advocaat een procedure conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet opstartte, wat gestaafd werd met een kopie van het aanvraagformulier, moet opgemerkt worden dat dergelijke problematiek geen uitstaans heeft met uw asielaanvraag. Uw overige documenten staven de door u aangehaalde (veiligheids)problemen, maar werpen geen ander licht op de gemaakte conclusie dat u niet heeft aangetoond dat u voor uw gekende problemen zich voor hulp en/of bescherming niet meer kon/zou kunnen beroepen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Ook de door u neergelegde algemene artikels over het fenomeen bloedwraak, waarvan het bestaan door het Commissariaat-generaal geenszins ontkent wordt, werpen geen ander licht op voorgaande gemaakte vaststellingen."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook uw documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Zij bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing geenszins ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 19 januari 2015 (zie p. 5) de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 hierna: Vluchtelingenverdrag), samengenomen met de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Ze merken op dat de commissaris-generaal noch hun persoonsgegevens, noch de politieke activiteiten van verzoeker, noch het bestaan van het fenomeen bloedwraak in Albanië, betwist.

Verzoekers voeren aan dat ze inderdaad geprobeerd hebben om de draad van hun leven terug op te pikken na de veroordeling van verzoeker en zijn vrijlating in 2012.

Ze verklaren dat ze na de nieuwe aanslag op hun café in 2013, beslist hebben om te vluchten en effectieve bescherming te gaan zoeken, die ze klaarblijkelijk, na twee aanvallen op het café en een onterechte jarenlange arrestatie van verzoeker, in Albanië niet kregen.

Ze stellen dat ze om evidente redenen geen tastbare bewijzen kunnen voorbrengen van de Kanun ten aanzien van hen; ze wijzen erop dat er daartoe wél aanwijzingen zijn en dat een risico tot vrees volstaat.

Volgens verzoekers kan de commissaris-generaal echter niet uitsluiten dat de ontploffing in hun café veroorzaakt werd door de familieleden van de slachtoffers in 1997, die uit zijn op wraak nu verzoeker ook individueel veroordeeld was voor die feiten, en hij in juni 2012 niet langer opgesloten was temeer daar het parket in cassatieberoep ging en deze procedure nog loopt.

Ze stellen dat de onschuld van verzoeker dus nog niet definitief vaststaat. Daarenboven zo stellen ze is in de Kanun geen enkele termijn ingeschreven waarbinnen de bloedwraak moet uitgevoerd worden of tot wanneer die loopt.

Ze merken op dat de commissaris-generaal het argument van de Kanun in hun relaas verwerpt om reden dat de familieleden van de slachtoffers geen bloedwraak hebben uitgesproken, dat verzoekers sinds 1997 niet door hen benaderd zijn geweest, en dat verzoekers zich tot slot niet gedroegen volgens "de regels van de Kanun".

Verzoekers wijzen er vooreerst op dat de oorsprong van de bloedwraak zich niet situeert in het jaar 1997, maar in 2012 bij de vrijlating van verzoeker en lopende de beroepsprocedure en dat tot dan de beschuldigingen louter "*politiek*" gemotiveerd waren.

Ze stellen dat verzoeker in 2007 gearresteerd werd als "*crimineel*" en in 2008 officieel beschuldigd werd, dat het proces volgde in 2011 en dat hij veroordeeld werd tot 22 jaar gevangenisstraf; op dat ogenblik volgde ook de eerste verwittiging door G.K., cipier en vriend van broer van overledene.

Verzoekers geven toe dat ze er inderdaad voor gekozen hebben zich niet te verbergen in hun land (zie p. 7). Dit sluit volgens hen de mogelijke wraak niet uit en houdt ook niet in dat er geen bloedwraak te vrezen valt.

Volgens verzoekers kan de beslissing om hun land niet meteen te verlaten, maar de cassatieprocedure te doorlopen die verzoekers onschuld zou bevestigen, onmogelijk tegen hen gebruikt worden om hun vrees als onbestaande af te doen; de commissaris-generaal toont volgens hen op geen enkele manier aan waarom hun gezichtspunt niet plausibel zou zijn (zie p. 7).

Buiten de mogelijkheid dat er nog een politieke beïnvloeding van het lopende cassatieproces plaatsvindt, voeren verzoekers aan dat ze ook nog de bloedwraak vrezen (zie p. 7); ze verwijzen naar rapporten waaruit blijkt dat bloedwraak in Albanië een gekend gegeven is en blijft (zie p. 8).

Ze werpen verder op dat de commissaris-generaal een uitgebreid en objectief onderzoek had moeten doen naar het voorkomen van wraaknemingen in toepassing van de Kanun, meer bepaald in hun regio om het risico in te schatten en te analyseren.

Ze verwijzen naar bronnen (zie p. 8, 9, 10) die het fenomeen van bloedwraak en de vrees die eruit kan voortvloeien, objectiveren; ze verwijzen ook naar een arrest van 2 september 2014 van de Raad aangaande de mogelijke risico's van een vendetta en de implicaties naar de toepassing van het Vluchtelingenverdrag en naar de gebrekkige werking van politie en gerecht in hun land van herkomst.

Ze laten ook gelden dat indien er in hun land mogelijks inspanningen worden gedaan om corruptie en machtsmisbruik tegen te gaan, het als een paal boven water staat dat bloedwraak een zeer groot probleem blijft (zie p. 11).

Ze besluiten dat deze en andere gegevens hun relaas bevestigen en plausibel maken.

De motivering van de beslissing van de commissaris-generaal gaat volgens hen uit van selectieve informatie, verkeerde premissen en foute veronderstellingen.

Verzoekers voeren ook aan dat ze niet op afdoende bescherming kunnen rekenen in hun land gezien de acties van criminele structuren van de Albanese Staat of mogelijke wraakacties van de families van de slachtoffers. Ze stellen, onder verwijzing naar artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG, dat ze een geloofwaardig asielrelaas hebben gegeven, geobjectiveerd door bronnen, gestaafd met stukken en plausibele verklaringen. Verzoekers vragen hen het voordeel van de twijfel te geven.

Verzoekers betwisten voorts het motief in de beslissing dat ze beroep konden doen op hun nationale overheden om bescherming te bekomen.

Volgens hen is het niet ernstig dat de commissaris-generaal meent dat verzoeker bij gebrek aan effectieve bescherming vanwege de politiediensten, beroep diende te doen op de ombudsman.

Ze wijzen erop dat verzoeker niet tegenover eender wie staat maar dat hij staat tegen personen die in Albanië in alle geledingen van het machtsapparaat vertegenwoordigd zijn.

De door de commissaris-generaal voorgestelde *démarche* was zinloos volgens verzoekers gezien verzoeker kort daarop gearresteerd werd na veroordeling door de rechtbank in eerste aanleg, samengesteld uit personen die afkomstig zijn uit Tropoje, stad van Kuliçaj en eerste minister Berisha.

Verzoekers stellen zich de vraag hoe de commissaris-generaal dan kan beweren dat verzoeker veilig kan terugkeren en op een normale bescherming van de overheid kan rekenen; de informatie in het

administratief dossier besluit immers tot blijvende problemen van corruptie en mismanagement in het overheidsapparaat. Niettegenstaande de inspanningen zowel van regering als van parlement, is er een tekort aan middelen voor de implementatie van de maatregelen.

Verzoekers verwijzen naar artikel 4.4 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG en artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, met name het feit dat een asielaanvrager al vervolgd werd (*in casu* gerechtelijk tot en met een veroordeling tot 22 jaar gevangenisstraf) of al bedreigingen diende te ondergaan, is een ernstige aanwijzing van de gegronde vrees, tenzij er redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging zich niet meer zou voordoen.

Verzoeker voert aan dat hij vreest gelijkaardige feiten als in zijn verleden, opnieuw te moeten meemaken; hij acht het "*schrijnend*" dat de commissaris-generaal deze ondergane detentie van vijf jaar minimaliseert en denkt te kunnen volstaan met de bedenking dat verzoeker schadevergoeding kan eisen voor onterechte detentie.

Verzoeker stelt dat het de commissaris-generaal ontgaat dat hij daar op geen enkele manier om vraagt, wél om een status ter bescherming tegen een nieuwe onterechte detentie en ter bescherming van zijn leven dat gevisieerd werd door een aanslag.

Verzoekers geven aan dat verzoeker duidelijk de belangen en verwevenheden van de hoogste actuele politionele en politieke kaders betrokken bij de feiten heeft aangetoond en dat hij dan ook riskeert dat, ondanks zijn vrijspraak in graad van beroep, de invloed van deze personen bij de verdere rechtsgang alsnog een rol kan spelen; het is volgens hem duidelijk dat het proces, begonnen meer dan tien jaar na de feiten en tot op vandaag voortduurt, gemotiveerd is door politieke motieven.

Hij voert aan dat zijn individueel profiel en de specifieke omstandigheden van zijn geval maken dat geloof kan worden gehecht aan zijn verzoek tot internationale bescherming; de commissaris-generaal diende volgens hem zijn relaas in dat opzicht volledig en in zijn geheel te beoordelen, specifiek rekening houdend met dit profiel, wat volgens verzoeker niet is gebeurd.

Verzoekers werpen verder op dat hun vrees eveneens beschouwd kan worden als een vrees omwille van het behoren tot een "sociale groep", met name de sociale groep gevormd door personen die gerechtelijk zijn vrijgesproken maar die riskeren op een andere wijze vervolgd te worden zonder dat een effectieve bescherming kan worden geboden in de Albanese context en geven aan dat gelet op het volledige dossier en de toegevoegde elementen, de asielautoriteit dan ook niet redelijk kan volhouden dat een andere vestiging in Albanië zonder gevaar mogelijk is.

Verzoekers vragen aan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en van hen de status van vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissing te willen vernietigen en hun dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift (zie p. 23) een "*bundel documentatie inzake de bloedwraak*" en leggen ter terechtzitting een "*Nota nieuwe elementen*" van 29 april 2015 neer met bijlagen: "*een usb-stick met registratie van de uitzending*" 2 april 2015 op top-channel, een "*voor eensluidende vertaling uittreksel uitzending*" en een persartikel van 4 maart 2015 "*Nga Gazeta Shigip*".

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, B.H., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, B.L., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

2.2.3.1. De Raad is van oordeel dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, niet aannemelijk maakt gezien:

(i) blijkt dat geen van de families van de slachtoffers van 23 mei 1997 ooit tegen verzoeker of zijn familie de bloedwraak hebben uitgesproken en noch verzoeker, noch zijn mannelijke gezins-/familieleden zich een gedrag aangemeten hebben zoals de traditie/regels van de bloedwraak het voorschrijven;

(ii) blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Albanese autoriteiten aan verzoeker voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet;

(iii) gelet op de aard en de ernst van de feiten van 23 mei 1997 in Cërrik, het geenszins onlogisch is dat er naar dergelijke feiten een (strafrechtelijk) onderzoek en eventueel een proces zou gevoerd worden, bovendien is verzoeker in hoger beroep vrijgesproken voor de feiten van 23 mei 1997;

(iv) de door verzoeker verklaarde afpersing door de politie op de luchthaven bij zijn vertrek uit Albanië, op zich onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.3.2. In de mate verzoeker voorhoudt dat de ontploffing in zijn café veroorzaakt werd door de familieleden van de slachtoffers in 1997 die uit zijn op wraak gezien verzoeker individueel veroordeeld was voor de feiten en hij in juni 2012 niet langer opgesloten was, stelt de Raad vast dat dit louter vermoedens betreffen gezien verzoeker nooit door bepaalde personen in die zin expliciet concreet is benaderd en/of bedreigd (zie het verhoorverslag van 30 mei 2013, p. 5).

Er werd verder nooit een bloedwraak uitgesproken door de families van de slachtoffers (zie het voormeld verhoorverslag, p. 4) en ook verzoekers zoon P. heeft in Albanië nooit een indicatie gehad dat de families van de slachtoffers bloedwraak zouden willen plegen tegen hen (zie het verhoorverslag P., p. 8).

Waar verzoeker in zijn nota van 29 april 2015 verwijst naar een reportage waarin de kroongetuige B.B. getuigt in de zaak die handelt over de slachting in Cërrik op 23 mei 1997 en stelt dat hij bedreigd wordt nu de Albanese justitie de bescherming als kroongetuige heeft opgegeven, wijst de Raad, die zich slechts kan baseren op een vertaald uittreksel van de reportage vermits de reportage in het Albanees gevoerd wordt, erop dat de betrokkene, in tegenstelling tot verzoeker, veroordeeld werd tot 12 jaar voor zijn aandeel in de slachtpartij.

Niets wijst er aldus op dat verzoeker, die in hoger beroep vrijgesproken werd, omwille van de feiten van 1997 bedreigd wordt.

Voorts dient vastgesteld te worden dat verzoeker, noch zijn mannelijke gezins/familieleden, zich een gedrag aangemeten hebben conform de regels van de bloedwraak. Immers, uit de informatie die de

commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier, blijkt dat wanneer er zich een geval van bloedwraak aandient, de mannelijke familieleden van de bloedwraakpleger zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij na de feiten van 1997 die aan de oorzaak van de bloedwraak zouden liggen, hij en zijn mannelijke familieleden hun leven gewoon verderzetten en hij zijn publieke professionele activiteiten als lokale voorzitter van de SP, gemeentesecretaris van Cërrik en nadien voorzitter van de watermaatschappij van Cërrik verderzette. Ook na de ontvangst van twee mondelinge waarschuwingen bleef verzoeker zich in het openbaar vertonen; zo hield hij samen met zijn echtgenote het café open; zijn zoon P. ging naar school (tot 2012 deed P. middelbare studies in Cërrik en ging hij te voet naar school (zie het verhoorverslag P., p. 3) en zijn andere zoon E. studeerde in Tirana (Albanië). In 2013 was verzoeker daarnaast actief binnen zijn partij met voorbereidingen voor de verkiezingen van juni 2013 (zie het verhoorverslag van 24 april 2013, p. 4, 5).

Deze activiteiten zijn allesbehalve in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vrezen.

De uitleg van verzoeker dat hij na zijn vrij spraak wél dient te vrezen voor een bloedwraakactie gezien door het proces bepaalde zaken aan het licht zijn gekomen en hij in juni 2012 niet langer opgesloten was, wordt niet aanvaard, mede gelet op de eerder gedane vaststelling dat verzoeker na zijn vrijlating een publiekelijk leven leidde, en tevens daar hij door de Albanese media reeds sinds de feiten van 1997 samen met M.B. afgevoerd werd als verantwoordelijke voor het voorval op 23 mei 1997 (zie het verhoorverslag van 24 april 2013, p. 16).

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen concrete feiten of elementen heeft aangebracht waaruit besloten kan worden dat hij in Albanië effectief in een bloedvete verkeerde met de families van de slachtoffers van 23 mei 1997 en om die reden Albanië diende te verlaten in april 2013.

De verwijzing door verzoeker naar algemene informatie aangaande bloedwraak en zijn opmerking dat de bloedvete volgens de Kanun geen termijn heeft waarbinnen deze moet uitgevoerd worden, doet geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen.

Het is niet omdat bloedwraak in Albanië een gekend gegeven is en er geen termijn staat binnen dewelke de bloedwraak moet uitgevoerd worden, dat verzoeker ook daadwerkelijk in een bloedwraak verwickeld is en hij hierom in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op voorgaande vaststellingen, in gebreke.

De Raad stelt verder vast dat de bij de nota van 29 april 2015 gevoegde "*usb-stick met registratie van de uitzending 02/04/2015, <http://top-channel.tv/new/tv/tv.php?id=56176>" (bijlage 1) niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en dat de bijhorende "*voor eensluidende vertaling uittreksel uitzending*" (bijlage 2) niet voldoet aan de formele vereisten van een voor eensluidend verklaarde vertaling; de Raad neemt deze derhalve niet in overweging gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

De Raad stelt verder vast dat het persartikel van 4 maart 2015 (bijlage 3) niet gesteld is in de taal van de rechtspleging, behalve één vertaalde paragraaf. Deze paragraaf voldoet niet aan de formele vereisten van een voor eensluidend verklaarde vertaling; de Raad neemt deze derhalve niet in overweging.

2.2.3.3. Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen geen of onvoldoende

beroep kon doen -of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zal kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Verzoeker werd immers naar aanleiding van de aanslag op het café in 2006 ondervraagd door de politie, die eveneens ter plaatse kwam om onderzoek te voeren (zie het verhoorverslag van 24 april 2013, p. 7, 8). In het document van 23 januari 2012 valt te lezen dat verzoekers dossier/klacht op 14 november 2006 door de politie van Elbasan overgemaakt werd aan het Parket voor het voeren van een strafrechtelijk onderzoek. Voorts staat te lezen dat er in het kader van het strafrechtelijk onderzoek allerhande onderzoeksdaden werden gesteld om de dader van het feit te kunnen vinden, maar dat op 22 december 2006, op het einde van de onderzoeksfase, beslist werd het onderzoek te schorsen omdat geen dader kon worden gevonden.

Wat de ontploffing aan het café op 7 maart 2013 betreft, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat uit de neergelegde documenten blijkt dat een plaatsonderzoek werd gehouden en de zaak werd doorgezonden naar het Parket voor verder strafrechtelijk onderzoek; tevens werd een expertiseonderzoek gevoerd en de speciale dienst 'Tirana DPSH' werd geraadpleegd voor concreet onderzoek naar de gebruikte explosieven op 7 maart 2013.

Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de Albanese autoriteiten geen acties zouden ondernemen hebben naar aanleiding van zijn klacht.

Dat beide zaken werden afgesloten zonder enig resultaat, kan overigens te wijten zijn aan verschillende factoren en hoeft niet noodzakelijk te wijten zijn aan de onwil van de Albanese autoriteiten.

Bovendien blijkt dat verzoeker zich niet gewend heeft tot de hogere autoriteiten tegen de inactiviteit van de politie en het Parket terwijl uit informatie in het administratief dossier blijkt dat hij wél degelijk verschillende mogelijkheden daartoe had en nergens kan uit afgeleid worden dat de hogere autoriteiten verzoeker niet dienstig zouden willen geweest zijn. Zo diende verzoeker tegen zijn lokale autoriteiten (Cërrik/Elbasan) geen klacht in bij de centrale politiediensten of bij de Ombudsman, terwijl de taak van de Ombudsman er net in bestaat klachten tegen de overheid te onderzoeken.

Waar in het verzoekschrift opgeworpen wordt dat dit alles te maken had met verzoekers politieke activiteiten en opgemerkt wordt dat hij niet tegenover eender wie staat, maar dat het gaat over personen die in Albanië jarenlang een machtsbasis hebben uitgebouwd, die in alle geledingen van het machtsapparaat vertegenwoordigd waren en (zie p. 15) "*in het geval van Berisha zijn*" (sic) en het aldus niet ernstig te noemen is dat hij gesteld wordt dat hij naar de Ombudsman had kunnen gaan, herhaalt de Raad op dat deze aanvoeringen louter vermoedens betreffen aangezien verzoeker nooit door bepaalde personen in die zin expliciet concreet werd benaderd en/of bedreigd.

Bovendien blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier, dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie.

In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat sinds het aantreden van de regering van Edi Rama (september 2013), verzoekers partijgenoot, gestart is met een politiehervorming met nadruk op 'community policing'. De hervorming van de structuren moeten zorgen voor meer vertrouwen in de politie en voor een efficiëntere werking. Door deze hervormingen werden tevens een groot aantal Berisha-getrouwen uit hun functie gezet.

Door de gemaakte vooruitgang werd Albanië beloond met de toekenning van de kandidaat-lidstatus van de Europese Unie. Aangaande Agron Kulicaj moet nog opgemerkt worden dat kort na het aantreden van de regering Rama, Agron Kulicaj ontslag heeft genomen na enkele aanvaringen met de nieuwe Minister van Binnenlandse Zaken Tahiri. Voorts maakt Agron Kulicaj sinds juli 2014 onderwerp uit van een strafrechtelijk onderzoek naar zijn rol in de gebeurtenissen van 21 januari 2011. Kulicaj wordt ervan beschuldigd machtsmisbruik te hebben gepleegd daar hij een bevel van het parket van Tirana tot de arrestatie van zes leden van de Republikeinse Garde, die betrokken waren bij de beschieting van demonstranten tijdens de gebeurtenissen van 21 januari 2011, niet uitgevoerd zou hebben.

Hieruit blijkt dat de actuele autoriteiten actie ondernemen tegen de door verzoeker als criminele structuren binnen de Albanese staat beschreven personen.

De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn; deze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034).

De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Gelet op voorgaande kan gesteld worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen aan verzoeker en aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de in het administratief vervatte informatie in een ander daglicht stelt.

Zo citeert hij in hoofdzaak uit de Cedoca-informatie vervat in het administratief dossier, om te komen tot de vaststelling dat er binnen de Albanese politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk zijn gelet op de corruptie en mismanagement in het overheidsapparaat en tracht alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren.

Hij slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

In de samenvatting van de COI focus "*Albanië. Beschermingsmogelijkheden*" van 4 juli 2014 werd immers gewezen op het feit dat de bezorgdheid over corruptie binnen het Albanese rechtssysteem blijft bestaan en voor een belemmering zorgt van onder meer de inspanningen om slachtoffers te beschermen en dat er derhalve verdere inspanningen dienen gedaan te worden. Echter wordt tevens gewezen op de mogelijkheid om klacht in te dienen.

Verzoeker faalt om aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert foutief is of dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

2.2.3.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in de aanvullende nota aanvoert dat het Parket in cassatieberoep ging tegen de uitspraak van onschuld en deze zaak aldus nog niet afgehandeld is, merkt de commissaris-generaal in zijn van 10 februari 2015 terecht op dat niet kan worden ingezien waarom deze rechtszaak politiek beïnvloed zou worden en slecht zou aflopen voor verzoeker.

Verzoeker verklaarde dat hij op 4 juni 2012 in vrijheid werd gesteld en hij brengt verder geen elementen aan om te besluiten dat hem geen eerlijk proces zou te wachten staan.

Het dient te worden herhaald dat uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en er in Albanië een politiehervorming plaatsvindt met de nadruk op 'community policing'.

De beslissing van de commissaris-generaal stelt ook terecht vast dat gelet op de aard en de ernst van de feiten van 23 mei 1997 in Cërrik, het geenszins onlogisch is dat er naar dergelijke feiten een (strafrechtelijk) onderzoek en eventueel een proces zou gevoerd worden.

Voorts dient verzoekers verklaring dat het om persoonsgerichte vervolging gaat, gerelativeerd te worden omdat er ook rechtszaken zijn gevoerd naar andere oproergevallen (bijvoorbeeld het massacre in Ura Vajgurore (Albanië) dat plaatsvond op 17 juni 1997) die plaatsvonden in 1997.

Hoe dan ook dient erop gewezen te worden dat verzoeker in hoger beroep is vrijgesproken voor de feiten van 23 mei 1997.

Indien verzoeker meent onmenselijk te zijn behandeld door de Albanese autoriteiten omdat hij bijna vijf jaar in detentie heeft verbleven, moet opgemerkt worden dat hij voor zijn eventueel ongenoegen ter zake zich -bijvoorbeeld voor het verkrijgen van eerherstel of een compensatie voor zijn onredelijk lange detentie- kan wenden tot de in Albanië daartoe geëigende instellingen, zoals de Ombudsman of de OVSE-missie, of in hogere orde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het komt in elk geval niet toe aan de Belgische (asiel-)autoriteiten de in Albanië gevoerde procesgang te beoordelen.

Uit het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het hier niet eens is met het standpunt van de commissaris-generaal, doch de Raad stelt vast dat hij daartegen geen afdoende verweer voert vermits hij zich louter beperkt tot het tegenspreken en bekritisieren ervan.

Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat gelet op voorgaande beschouwingen, de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen aan verzoeker en aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van vreemdelingenwet.

2.2.3.5. In de mate verzoeker aanvoert dat er voor hem geen vestigingsalternatief in Albanië voorhanden is, merkt de Raad op dat de verwijzing naar een mogelijk intern hervestigingsalternatief *in casu* niet dienstig is daar een intern hervestigingsalternatief *in casu* niet aan de orde is.

2.2.3.6. In zoverre verzoeker onder verwijzing van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, nog wijst op het principe van het voordeel van de twijfel, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het pas dan de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak, te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet. Het voordeel van de twijfel speelt slechts wanneer na onderzoek van alle elementen, het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie gevoegd bij het administratief dossier.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen -of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Op basis van verzoekers verklaringen en de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat de Albanese autoriteiten aan verzoeker voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te catalogeren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat bescherming in de zin van voormelde artikelen 48/3 en 8/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Het weerlegbaar vermoeden vervat in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, ontstaat pas wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de wet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door hem aangehaalde vrees niet aannemelijk maakt omdat hij geen concrete feiten of elementen aanbrengt waaruit besloten kan worden dat verzoeker effectief in een bloedvete verkeerde met de families van de slachtoffers van 23 mei 1997 en om die reden Albanië diende te verlaten, én hij geen geldige uitleg kan geven waarom hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.2.3.7. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, benadrukt de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.2.3.8. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekers relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE